OTR brought the idea of $\boxed{\textbf{warping of space-time}}$ in the macrocosm around large bodies, i.e. around stars, planets, galaxies, etc. ..., And I corrected the idea to $\boxed{\textbf{rotation of the object's own system}}$, which is moving away from the observer.

The macrocosm is at this moment, in this epoch of 13 billion years since the Big Bang, already a considerably "unpacked" space-time, and "packed" large bodies float in it. Large bodies were created by packing matter, compacting small objects of matter, elementary particles. (quarks, leptons, atoms, molecules, compounds... up to DNA). And these were created by packing dimensions. The universe after the big bang, in the state of plasma foam (which are extremely curved dimensions) began its role = genesis by **unpacking all three spatial dimensions** (but also three temporal dimensions!) and **simultaneously with the packaging of dimensions into matter, into elementary particles of matter**. The process of unpacking the 3+3D space-time took place symmetrically, which means that **the speed "c" of unpacking** dimensions decreased from the singularity to today to the speed v_1 [in the x_1 axis and in the x_2 axis, and in the x_3 axis] > v_2 [in the x_1 axis and in the x_2 axis, and in the x_3 axis] > v_3 [in the x_1 axis and in the x_2 axis, and in the x_3 axis] > v_4 [in the x_1 axis and in the x_2 axis, and in the x_3 axis] > $v_{(n)}$ [in the x_1 axis and in the x_2 axis, and in the x_3 axis]. So this is a smooth **decrease in the speed of expanding the dimensions of space-time** into a sphere, an ever larger and larger sphere. Today we do not know how big (i.e. how small) today's $v_4 > v(n)$ is. And … and in this macroworld all material objects then "float", but !! with different speeds always $\boxed{v < c}$ in three axes x_1, x_2, x_3.

I repeat. And I will add an additional thought: The speeds of **unfolding** (expansion) of space-time are in three axes the same !!!, but the **speeds** of material objects in each of the three axes are different !!! so $c > v_1 = v_2 > v_3$ [in the period of e.g. 500 million years since the Big Bang] ; or so $c > v_1 < v_2 > v_3$ [in the period of 2 billion years since the Big Bang] ; or so $c > v_1 > v_2 = v_3$ [in the period of 5 billion years since the Big Bang]. Etc. So they are not spheres, but, for example, paraboloids. The rocket flies (floats) in space-time **which has $v_1 = v_2 = v_3 < c$** , i.e. the rocket floats with a speed $v_1 = v_2 < (v_3 + \Delta_3)$ (its trajectory is a paraboloid), relative to us, to the Earth, where we "fit" the Earth = the terrestrial Observer to rest. I improved the model to rotate the systems (so STR is a consequence of rotation) in the direction of movement, e.g. along the x_3 axis, **$(v_3 + \Delta_3)$. Yes**, this increase in speed in the path only in one axis leads to rotation of the rocket, to rotation of its dimension "x_3" up to a rotation of 90^0 on the horizon, at $v_3 < v_4 \rightarrow c$. Here is the "horizon problem" ... and solved. STR although transformation, (from position v=0 to position $v_4 \rightarrow c$), but above all it is a rotation of the object system in the path of movement = shift. I will clarify the interpretation again:

Emitter = a rocket that has turned into a quasar, emits light in the direction of its movement but rotated by 90^0 degrees from the Earth-emitter line, the emitter emits it rotated to the maximum, so we can no longer see it beyond the horizon. The speed of such rotated light should already be 90^0 and plus, so the emitter "on that horizon" already disappears. Ditto for the Black Hole.

Resummary again: spacetime expands (unfolds) into a sphere $x_1 = x_2 = x_3$, but the rocket at c > $v_3 > v_2 = v_1$ (or quasar) presents a paraboloid< $x_1 = x_2 < x_3$. STR is not relativity; from the Observer's position we see (we record in the observatory) the rotation of the rocket system, i.e. dilation and contraction in the axis of movement, but we do not observe anything like that on the rocket. The rocket commander observes **$t_3 = t_1 = t_2$** and The observer at rest observes the "dilated" $t_3 > t_1 =$ **t_2**

15.10.2025

*****/(*)*****

OTR přinesla myšlenku **křivení časoprostoru** a to v makrosvětě kolem velkých těles, tj. kolem hvězd, planet, galaxií, aj. ..., A já tu myšlenku poopravil na **pootáčení vlastní soustavy objektu**, který je v pohybu od pozorovatele.

Makrosvět je v tuto chvíli, v této epoše 13 miliard let od Třesku, už značně „rozbaleným" časoprostorem, a plavou v něm „sbalená" velká tělesa. Velká tělesa vznikala nabalováním hmoty, kompaktifikací malých objektů hmoty, elementárních částic. (kvarky, leptony, atomy, molekuly, sloučeniny… až DNA). A ta vznikala balíčkováním dimenzí. Vesmír po big-bangu, ve stavu plazmatické pěny (což jsou extrémně křivé dimenze) zahájil svou roli = genezi **rozbalováním všech tří dimenzí prostorových** (ale i tří dimenzí časových !) a **souběžně s balíčkováním dimenzí do hmoty, do elementárních částic hmoty**. Proces rozbalování časoprostoru 3+3D se konal symetricky, to znamená, že **rychlost „c" rozbalování** dimenzí klesala od singularity ke dnešku na rychlost v_1 [v ose x_1 i v ose x_2, i v ose x_3] > v_2 [v ose x_1 i v ose x_2, i v ose x_3] > v_3 [v ose x_1 i v ose x_2, i v ose x_3] > v_4 [v ose x_1 i v ose x_2, i v ose x_3] > $v(n)$ [v ose x_1 i v ose x_2, i v ose x_3]. Čili toto je plynulý **pokles rychlosti rozbalování dimenzí časoprostoru** do koule, stále větší a větší koule. Dnes nevíme jak velká (tj. jak malá) je dnešní $v_4 > v(n)$. A … a v tomto makrosvětě pak „plavou" všechny hmotné objekty, ovšem !! s různými rychlostmi vždy **$v < c$** do tří os x_1, x_2, x_3.

Opakuji. A přidám navíc myšlenku: Rychlosti **ozbalování** (rozpínání) časoprostoru jsou do tří os stejné !!!, ale **rychlosti** objektů hmotných do každé ze tří os jsou různé !!! čili c > $v_1 = v_2 > v_3$ [v období např. 500 milionů let od Třesku] ; nebo čili c > $v_1 < v_2 > v_3$ [v období 2 miliardy let od Třesku] ; nebo čili c > $v_1 > v_2 = v_3$ [v období 5 miliard let od Třesku]. Atd. Takže to nejsou koule, ale např. paraboloidy. Raketa letí (plave) v časoprostoru **který má $v_1 = v_2 = v_3 < c$** , tj. plave ta raketa rychlostí **$v_1 = v_2 < (v_3 + \Delta_3)$** (její dráha je paraboloid), vzhledem k nám, k Zemi, kde jsme si „pasovali" Zemi = pozemského Pozorovatele do klidu. Já sem model vylepšil na pootáčení soustav (tedy STR je důsledkem pootáčení) ve směru pohybu, např. po ose x_3, **$(v_3 + \Delta_3)$. Ano,** toto zvyšování rychlosti v trase pouze do jedné osy vede k pootáčení u rakety, k pootočení její dimenze „x_3" až k pootočení o 90^0 na horizontu, při $v_3 < v_4 \rightarrow c$. Tu je ten „problém horizontu" … a vyřešen. STR je sice >transformace<, (z polohy v=0 do pozice $v_4 \rightarrow$ c, ale především to je pootáčení soustavy objektu v trase pohybu = posunu. Ještě upřesním ten výklad:

Emitent = raketa, která *se změnila* na kvasar, vypouští světlo ve směru svého pohybu ale o 90^0 stupňů pootočené od spojnice Země – emitent, emitent ho vypouští maximálně pootočené, takže ho už nemůžeme za horizont vidět. Rychlost takového pootočeného světla už by měla být 90^0 a plus, tím pádem emitent „na tom horizontu" už mizí. Dtto u Černé díry.

Znova resumé: časoprostor se rozpíná (rozbaluje se) do koule $x_1 = x_2 = x_3$, ale raketa při $c > v_3 > v_2 = v_1$ (nebo kvasar) presentuje paraboloid $x_1 = x_2 < x_3$. STR není žádná relativita ; z místa Pozorovatele vidíme (snímáme do pozorovatelny) pootočení soustavy rakety, tedy dilataci a kontrakci v ose pohybu, ale na raketě nepozorujeme nic takového. Velitel rakety pozoruje $\mathbf{t_3 = t_1 = t_2}$ a Pozorovatel v klidu pozoruje „dilatované" $\mathbf{t_3 > t_1 = t_2}$**.**

15.10.2025